

Arrest

nr. 244 838 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 6 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 17 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 16 november 2018 en 27 augustus 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 oktober 2019 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en op 26 oktober 1992 geboren in Hael, Saoedi-Arabië. U bent opgevoed als een soennitische moslim en u bent van Arabische origine. Uw familie is oorspronkelijk van Beit Jerje afkomstig en in 1948 naar Gaza gevlucht. U bent bijgevolg UNWRA geregistreerd. U verbleef tot 1997 in Saoedi-Arabië. Jullie keerden terug naar Gaza en vestigden zich in de wijk Hay el Rimal, Gaza. U studeerde aan de Palestina universiteit voor ingenieur van 2011 tot 2016. U stelde zich een aantal vragen aangaande de zin en onzin van het geloof en beschouwde uzelf als atheïst. Begin 2014 nam u deel aan een programma 'future generation'. U uitte tijdens de workshops uw mening over het misbruik van geloof door islamitische groeperingen. Naar aanleiding van deze discussie werd er op 1 mei 2015 door Mohamed el Baj een on-line artikel geschreven. U werd verzocht niet meer naar de cursus te komen. De organisatoren gingen in gesprek met de overheden waarna het probleem uiteindelijk werd opgelost en u vooralsnog uw certificaat kreeg. Na de publicatie van het artikel raakte u enigszins geïsoleerd en had u geen vrienden meer.

Op 2 of 3 mei 2015 stopte er een auto van de politie naast u. U moest meekomen en werd naar het politiekantoor van Sheikh Radwan gebracht. U werd gedurende vier dagen vastgehouden, ondervraagd en mishandeld. Er werd geen officiële klacht tegen u ingediend. U werd ervan beschuldigd dat u ingehuurd werd om problemen te veroorzaken in het land en dat u mensen aanzette om zich als atheïst te gedragen.

In oktober 2016 was u op weg naar de universiteit met de taxi. De taxi werd gestopt en een politieagent vroeg uw identiteitskaart. Het kwam tot een woordenwisseling tussen u en de agent. De agent wilde dat u met hem meeging, u weigerde dit en de agent begon aan u te trekken. U verzette zich en de collega's van de agenten dachten dat u de agent aanviel. U werd uiteindelijk geslagen en naar het politiekantoor gebracht waar u eveneens geslagen werd. Na 24 uur werd u terug vrijgelaten.

U verliet Gaza op 31 januari 2017. U regelde uw vertrek via tansik en kon zo de grensovergang te Rafah oversteken. U had een visum voor Spanje. U reisde via Egypte naar Duitsland. Uw vingerafdrukken werden op 3 februari 2017 in Frankfurt genomen. U diende een verzoek om internationale bescherming in waarvan u vervolgens afstand deed. U vloog naar Engeland en dan naar Portugal waar u gedurende vijf maanden met een Servisch meisje in Porto verbleef. U kwam aan in België op 7 juli 2017 en diende op 17 juli 2017 een verzoek voor internationale bescherming in.

In februari of maart 2019 kwamen er mensen in Gaza op straat om te betogen tegen Hamas. U reageerde in maart 2019 via Facebookberichten op de betogingen. Uw ouders en zus waren op dat moment op bezoek bij uw broer in de Verenigde Arabische Emiraten. U kreeg dreigementen van onbekenden als reactie op uw berichten. Uw zus vroeg om die berichten van het internet te halen omdat uw moeder bang werd. Dezelfde dag nog, meer bepaald op 17 maart 2019 haalde u alles van het internet. Eind maart 2019 kwam uw familie terug van de Verenigde Arabische Emiraten. Uw vader werd aan de grens tegengehouden door onbekenden. Hij werd twee dagen vastgehouden, mishandeld en vervolgens naar het ziekenhuis ter verzorging overgebracht.

Ter staving van uw verzoek voor internationale bescherming legt u volgende documenten neer een badge van de orde van ingenieurs (origineel), betalingsbewijs van de universiteit (origineel), verzendingsnota DHL (origineel), elektriciteitsfactuur (19/11/2017), waterfactuur, volmacht om een huwelijksakte op te stellen (origineel), diploma (origineel), puntenlijst (origineel), symbolisch diploma van de universiteit (origineel), ontvangstbewijs visum, artikel (print van internet), commentaren van mensen op het artikel (print van internet), link naar het artikel, foto's van u tijdens uw sociale en politieke activiteiten te Gaza, document in verband met een opleiding mensenrechten, document in verband met een opleiding leiderschapsvorming, een deelname aan het programma future generation, document van de universiteit, een geboorteakte van uw vader, een ontvangstbewijs, een huwelijksattest, een attest in verband met het herstellen van computers, een certificaat van autocad, van autodesk, document in verband met de orde van ingenieurs, vrijwilligerscertificaat van SYF, UNWRA kaart, identiteitskaart (origineel), paspoort (origineel), kopieën van het paspoort van uw vader, foto's van uw vader zijn verwondingen, een medisch attest i.v.m. uw vader en uw Facebookberichten en reacties .

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (CGVS p.4, UNRWA registratieformulier, identiteitskaart, paspoort). U kreeg steun onder de vorm van voedselpakketten. Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a)

hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

b)

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden individueel moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u omwille van het uiten van uw mening, een eerste keer in het kader van de workshop, een tweede keer op facebook, vervolgd werd en gaat worden door Hamas. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in het jaar 2014-2015 deelnam aan een cursus georganiseerd door een organisatie 'save youth future' genaamd. U zou problemen ondervonden hebben in Gaza omdat u uw mening geventileerd had tijdens deze workshop. Naar aanleiding van die discussie zou er een artikel in de krant verschenen zijn (CGVS I p.6). U kan het CGVS echter niet overtuigen dat u omwille van het uiten van uw mening tijdens de workshop daadwerkelijke problemen ondervonden heeft.

In eerste instantie kan er opgemerkt worden dat uw naam niet vermeld werd in het artikel (CGVS I p.7). U verklaarde zelf dat al de namen anoniem gehouden werden (CGVS I p.13). Er werd voorts slechts in algemene termen over de inhoud van de workshop gesproken, zo zegt u (CGVS I p.7). Er is niets in het artikel dat kan aantonen dat u gezegd heeft, wat u beweert gezegd te hebben. U geconfronteerd met deze bedenking, gaf u aan dat u had aangetoond dat u in de workshop aanwezig was (CGVS I p.14). Dat dit niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat u omwille van uw kritische uitlatingen ten aanzien van de godsdienst werd gevisieerd en zodoende in persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid kwam, hoeft geen betoog. Naar aanleiding van het artikel werden er een aantal onlinereacties geplaatst. U kende de mensen die hierop reageerden niet. Ook dit keer werd u nergens in de commentaren persoonlijk gevisieerd. U heeft zelf ook geen enkel reactie gepost, daar u uw anonimiteit wilde bewaren (CGVS I p.14). U kan aldus niet aannemelijk maken dat u omwille van uw reacties tijdens de workshop en het artikel dat naar aanleiding ervan verscheen persoonlijk gevisieerd werd. U gevraagd of er nog andere participanten problemen ondervonden hadden naar aanleiding van de workshop antwoordde u bovendien ontkennend (CGVS I p.16). De organisatie beschikte nochtans over namenlijsten van de deelnemers van de cursus (CGVS I p.16). Het is dan ook niet moeilijk voor Hamas om de andere leden eveneens aan de tand te voelen en na te gaan wat er tijdens die opleiding allemaal verkondigd werd. U verklaarde dat de leden van het hoofdkwartier van de organisatie gedurende twee dagen niet meer mochten werken. Ze werden opgeroepen door het ministerie van binnenlandse zaken en ondervraagd door agenten van de interne veiligheidsdienst. Ze slaagden erin alles uit te leggen en konden hun bezigheden vervolgens verderzetten. U verkreeg zelfs nog een certificaat van de opleiding (CGVS I p.16). Uit voorgaande kan niet geconcludeerd worden dat u naar aanleiding van uw deelname aan de workshop en de zaken die u tijdens deze workshop zou gezegd hebben gevisieerd werd. Er kan immers verondersteld worden dat moest men dusdanig veel aanstoot genomen hebben aan wat er in de workshop verteld werd de organisatoren hun werk niet meer konden verderzetten, de cursus afgeschaft werd en er al zeker geen certificaten uitgereikt zouden worden.

Volgens uw verklaringen zou u een paar dagen nadat het artikel verschenen was, opgepakt zijn door de politie. Dit vond plaats op 2,3 of 4 mei 2015 (CGVS II p.12). U werd gedurende vier dagen vastgehouden, zo zegt u (CGVS II p.13). U werd ervan beschuldigd dat u jongeren aanzette om zich als atheïst te gedragen. Men verdacht u ervan om problemen te veroorzaken in dienst van iemand anders (CGVS II p.12). Er werd geen officiële klacht tegen u neergelegd (CGVS II p.13). Na vier dagen werd u de deur gewezen en vroeg men u om te vertrekken (CGVS II p.13). U heeft echter geen enkel begin van tastbaar bewijs om deze verklaringen mee te staven. Meer nog het is opmerkelijk dat men u die toch openlijk toegaf atheïst te zijn en van wie ze overtuigd waren dat hij onaanvaardbare uitspraken deed, toch zonder meer vrijlieten. U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat u in 2015 daadwerkelijk, om wat voor reden dan ook, werd opgepakt, vastgehouden en mishandeld door de politie.

Het beweerde probleem naar aanleiding van het artikel vond daarenboven reeds plaats in 2015. Hoewel u claimt dat u hierom Gaza wilde verlaten (CGVS I p.7) bent u uiteindelijk pas in 2017 vertrokken. De vaststelling dat u na het voorval met de workshop en het verschijnen van het artikel nog twee jaar in Gaza heeft verbleven en er een quasi normaal leven kon leiden, u studeerde immers verder en behaalde uw diploma in 2017, ondermijnt dan ook niet alleen de ernst van de door u ingeroepen vrees, maar ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen (zie document 11).

Zoals blijkt is de organisatie 'save youth future' overigens nog steeds bestaande en actief waardoor mag worden verwacht dat u overtuigende bewijzen zou moeten kunnen voorleggen indien u daadwerkelijk gevisieerd werd omwille van activiteiten die verband houden met deze organisatie. Verder blijkt hierdoor eveneens dat het louter actief zijn voor deze organisatie zou betekenen dat u nood zou hebben aan internationale bescherming.

Voorts blijkt dat u een visum voor Spanje aangevraagd en verkregen had in september 2015. U verklaarde dat u de grens niet over mocht omdat u op een zwarte lijst stond (CGVS I p.8). Dit is echter een blote bewering die u niet kan staven. U slaagde er immers wel in om in 2017 de Gazastrook verlaten. Moest u daadwerkelijk op een zwarte lijst staan omwille van uw uitlatingen tijdens de workshop

kan er aangenomen worden dat u daar in 2017 nog steeds zou op staan. Volgens uw verklaringen had u in 2017 uw reis via tansik kunnen regelen. U zou in het verleden niet van deze procedure op de hoogte geweest zijn (CGVS I p.8). Dit is merkwaardig en weinig geloofwaardig. Men kan aannemen dat Palestijnen uit Gaza op de hoogte zijn van deze gang van zaken en dat iemand die in 2015 beslist om het land te verlaten omdat hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden zich op zijn minst eerder gaat informeren over de mogelijkheden om het land te verlaten.

U zou uiteindelijk op 31 januari 2017 uit Gaza vertrokken zijn. U diende vervolgens een aanvraag om internationale bescherming in tijdens uw transit in Duitsland. U besloot echter om afstand te doen van uw verzoek. U was er naar eigen zeggen van overtuigd dat de Duitsers u terug naar Egypte zouden sturen. De Vluchtelingenconventie is een verdrag dat op basis van objectieve criteria bepaald of een verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Zowel België als Duitsland hebben dit verdrag geratificeerd en leven het na. Moest u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming en u er eindelijk in geslaagd zou zijn om uw land te verlaten mag worden verwacht dat u niet plots afstand doet van uw verzoek in Duitsland. U reisde vervolgens door naar Portugal. U heeft gedurende zes maanden in Portugal verbleven. U wachtte er simpelweg tot uw schengenvizum verlopen was en u uw reis naar België kon verderzetten (CGVS II p.11). U heeft nagelaten een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in Portugal. Ook dit stemt allerminst overeen met het gedrag dat mag verwacht worden van iemand die daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verzoek.

Wat betreft het incident met de verkeerspolitie dat plaatsvond in 2016, kan u niet aannemelijk maken dat het gelinkt zou zijn met hetgeen er in de workshop gebeurde, indien het al waarachtig zou zijn (CGVS II p.14). U raakte in een woordenwisseling met een verkeersagent verwikkeld omdat het verkeer vast zat en u gehaast was. De agent was hier niet mee opgezet en vroeg u mee te gaan naar de cabine, hetgeen u weigerde. Dit werkte de man dusdanig op zijn zenuwen dat hij aan u begon te trekken. U verzette zich waardoor de andere agenten vermoedden dat u de agent aanviel. U werd uiteindelijk aangeklaagd voor het aanvallen van een politieagent (CGVS II p.15). Dat er geen duidelijke link bestaat tussen uw voorgehouden initieel probleem van 2015 en dit incident met de verkeerspolitie, hoeft geen betoog.

Wat betreft uw stelling dat u atheïst bent, kan er aangestipt dat u geen concrete gevolgen ondervonden hebt naar aanleiding van uw atheïsme. U begon sinds 2014 te filosoferen over de zin en onzin van religie (CGVS I p.5). U leefde echter een normaal leven in Gaza en dacht er niet verder over na (CGVS I p.5). U zou wel problemen ondervonden hebben wanneer u uw mening uitte of er met mensen over praatte, zo claimt u. U illustreert dit met het voorbeeld van de workshop (CGVS I p.6). U kan echter niet aannemelijk maken, zoals supra beargumenteerd, dat u daadwerkelijk problemen ondervond omwille van het voorval op de workshop en het artikel.

U haalde tot slot nog een probleem aan gelinkt aan Facebookberichten die u naar aanleiding van de demonstraties tegen Hamas zou geplaatst zou hebben. Uw vader zou hierdoor opgepakt en mishandeld zijn (CGVS II p.4, p.5). U kan het CGVS er echter niet van overtuigen dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden. U legt ter staving van de detentie en mishandelingen van uw vader een medisch document en een aantal foto's neer. Op de foto's is een man te zien die een aantal verwondingen heeft opgelopen. Het is uit de foto onmogelijk op te maken of dit over uw vader gaat, wanneer deze verwondingen werden toegebracht of hoe hij aan deze verwondingen is gekomen. Het medisch attest is een doorgestuurde scan die op zich al weinig bewijswaarde heeft daar dit door eender wie en eender waar kan opgesteld worden. Voorts kan een arts enkel vaststellen welke verwondingen de patiënt heeft. Hij kan geen uitspraken doen over de agressor, laat staan over de redenen waarom de verwondingen werden toegebracht. U had er zelf bovendien geen idee van wie uw vader had meegenomen. U bracht het met het online dreigement in verband. Dit is echter alweer een blote bewering die u niet kan hard maken (CGVS II p.4). Volgens uw verklaringen werd uw vader drie dagen vastgehouden. Hij werd gedurende zijn detentie niet ondervraagd. De agressors hebben aldus op geen enkele manier kenbaar gemaakt waarom uw vader meegenomen werd. Dit is weinig logisch. Men kan zich dan ook afvragen wat het nut van een dergelijke actie is. Er kan immers vanuit gegaan worden dat de agressoren op één of andere manier een boodschap wensen over te brengen met hun handelingen. U werd geconfronteerd met deze bedenking. U reageerde en verklaarde dat er in die periode duizenden mensen opgepakt werden en dat uw vader geen uitzondering was (CGVS II p.5). U kan aldus niet aannemelijk maken dat uw vader omwille van uw Facebookberichten ontvoerd of mishandeld werd. U verklaarde voorts dat uw familie na maart 2019 geen problemen meer ondervonden had. Verder blijkt dat uw Facebookberichten slechts een tweetal weken op het internet gestaan hebben. U kreeg hier zowel positieve als negatieve

reacties op. U heeft ze na een tweetal weken allemaal verwijderd. Nadien heeft u geen berichten meer gekregen via Facebook (CGVS II p.5, p.6). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Gaza omwille van die Facebookberichten die slechts twee weken op uw Facebookpagina hebben gestaan, bij een terugkeer persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen.

Terzijde dient er te worden opgemerkt dat u vreemd genoeg klaarblijkelijk besloot printscreens te maken van uw deze Facebookberichten voor het geval uw verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. U had op die manier al een nieuw element paraat dat u in uw beroepsprocedure kon toevoegen, zo zegt u (CGVS II p.6). Het vermoeden wordt dan ook gewekt dat u die posts online zette om op die manier een nieuw element te creëren op basis waarvan u uw verzoek kon baseren.

Wat er ook van moge zijn uit wat voorafgaat blijkt dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpen op de door aangehaalde asielmotieven. De overgrote meerderheid van uw documenten staft uw afkomst en uw verblijf in Gaza de jaren voor uw vertrek, als ook uw schools parcours en de verschillende opleidingen die u volgde. Het artikel en de Facebookberichten werden supra reeds besproken als ook de documenten in verband met uw vader.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus

2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde “El Kott-arrest” van de zinsnede “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden” blijkt uit wat voorafgaat dat: (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, “omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil” bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ individueel worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term "ernstige onveiligheid" die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van "ernstige schade" in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term "ernstig" een duidelijk parallellisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen zeer uitzonderlijke socio-economische omstandigheden of dwingende humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWAPalestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer [T.] sinds 2007 in de Verenigde Arabische Emiraten woont. Hij werkt er als burgerlijk ingenieur (CGVS I p.9). Uw broer slaagt er in de familie in Gaza financieel te steunen. Zo blijkt dat hij voor uw broer [W.] een appartement gekocht had in Gaza en hij de vliegtuigtickets van de familie betaalde als die bij hem op vakantie wilde komen (CGVS II p.7). Ook u kon rekenen op de financiële steun van uw broer. U volgde uw studies aan een privé-universiteit in Gaza. U diende er per uur 27 dollar te betalen. Uw broer Tarek sponsorde uw studiekosten (CGVS I p.12). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vooraleer u naar België kwam, u zes maanden in Portugal verbleef. U deed niets in die periode. U dacht een beetje na in afwachting dat uw Schengen visum verstreek en leefde op kosten van uw familie (CGVS II p.11). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat jullie gezin financieel voldoende marge had om in hun levensonderhoud te voorzien. Voorts blijkt dat uw ouders over een appartement in een flatgebouw beschikken. Het appartement wordt slechts door drie personen bewoond. Elke appartement van het flatgebouw wordt bewoond door een deel van de familie. Het appartement zelf bestaat uit een entree kamer, een woonkamer, een gastenkamer en vier slaapkamers. Het gebouw liep geen noemenswaardige schade op tijdens het conflict van 2014. Voorts

zijn de basis nutvoorzieningen aanwezig (CGVS II p.7, p.8). U kan bij terugkeer naar Gaza zonder enig probleem op onderdak rekenen.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig / ongegrond karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berm bommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende militie gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinaï in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmproviseerd zouden zijn door jihadistische militie, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Cairo, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u reeds beschikt over een Palestijns paspoort (document 2) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium "ernstige onveiligheid" in het El Kottarrest van het Hof van Justitie een mate van ernst én individualisering (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in de meeste extreme gevallen van algemeen geweld. Het betreft aldus een zeer uitzonderlijke situatie (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met meerdere factoren, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het

geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM een vergelijkbare bescherming biedt als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallellisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, dezelfde graad van ernst moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie “Operatie Beschermd Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.

Anno 2018- 2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode

januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto- artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Na een theoretisch betoog stelt verzoeker dat hij wel degelijk geen andere keuze had dan Gaza te ontvluchten omwille van Hamas. Hij benadrukt dat hij niet dient aan te tonen dat hij een vrees heeft in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, het volstaat dat hij aantoont dat hij buiten zijn wil diende te vluchten uit Gaza. Verzoeker verklaart zich in wezen niet akkoord met het besluit van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. Hij tracht vervolgens de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te weerleggen als volgt:

“- Cursus organisatie ‘Save Youth Future’

De problemen van verzoeker in Gaza ontstonden na zijn deelname aan een cursus van de organisatie ‘Save Youth Future’. Verzoeker deelde tijdens workshops die deze vereniging organiseerde zijn mening over geloof en atheïsme. Verzoeker is namelijk al enkele jaren bezig met nadenken over de zin van geloof en kan op heden als ‘atheïst’ beschouwd worden.

Op een gegeven moment werd er een artikel gepubliceerd over een discussie die tijdens een workshop plaatsvond. De discussie ging over geloven en gezien verzoeker zijn atheïstische overtuigingen deelde, heeft deze publicatie tot vele problemen geleid.

Verweerster is echter van mening dat deze problemen niet overtuigend zouden zijn. Een eerste argument waar verweerster zich op beroept is het feit dat de naam van verzoeker niet vermeld staat in het artikel. Verweerster gaat hier echter voorbij aan de feiten, en houdt geen rekening met het feit dat het niet meer dan normaal is dat geen enkele Palestijnse krant namen vermeld, uit angst voor represailles.

Het artikel werd online gepubliceerd en tientallen mensen reageerden op het artikel. De burgers, die verzoeker niet kent, reageerden vol afschuw op de meningen die verzoeker geuit had tijdens de discussie. Verzoeker werd dus zonder twijfel persoonlijk geviséerd. Het klopt dat verzoeker hier geen tegenreactie op gegeven heeft, aangezien hij er alles voor deed om anoniem te blijven. Verzoeker was oprecht zeer bang en wou er koste wat kost veilig blijven.

Een paar dagen nadat het artikel online verscheen werd verzoeker door de politie gearresteerd en ontvoerd. Hij werd gedurende vier dagen vastgehouden en gefolterd. Verzoeker wenst een medisch attest van zijn dokter, de heer Koen Roelandts voor te leggen, waarin bevestigd wordt dat verzoeker meerdere littekens heeft, die hoogstwaarschijnlijk het gevolg zijn van foltering (stuk 12).

Verweerster wijst erop dat het bizar is dat verzoeker, ondanks deze problemen, de opleiding voltooide en een certificaat ontving. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat ‘Save Youth Future’ een Duitse organisatie is. Hamas heeft dus geen macht binnen deze organisatie en de certificaten werden bijgevolg niet door Palestijnen uitgereikt.

Na deze problemen deed verzoeker er alles aan om Gaza te verlaten, zodat hij zichzelf in veiligheid kon brengen. Dit bleek echter onmogelijk: verzoeker stond niet alleen op de zwarte lijst, hij had bovendien ook te weinig geld om zijn vlucht te vergoeden. Verzoeker slaagde erin om nog enkele jaren in Palestina te verblijven, door over zijn geloof te liegen. Tot de kans zich aanbood om Gaza te ontvluchten, deed verzoeker zich voor als een gelovig persoon.

Omtrent zijn atheïstische geloofsovertuigingen wenst verzoeker ten slotte te benadrukken dat hij ook in België hierdoor problemen ondervindt. In het opvangcentrum waar verzoeker verblijft begon zijn kamergenoot in het midden van de nacht luidop te bidden. Verzoeker heeft hierover een opmerking gemaakt, en kreeg als reactie een stoel naar zijn hoofd gesmeten! Het is duidelijk dat verzoeker niet enkel in Palestina, maar zelfs in een Belgisch opvangcentrum slecht wordt behandeld omwille van zijn geloofsovertuigingen.

- Verzoek om internationale bescherming in Duitsland

Nadat verzoeker erin slaagde Palestina te ontvluchten, kwam hij via een transit aan in Duitsland. Hij diende er een verzoek om internationale bescherming in, maar besloot hier afstand van te doen. Iedereen had namelijk aan verzoeker gezegd dat hij in Duitsland onmogelijk beschermd zou worden. Verzoeker was niet op de hoogte van de wetgeving om internationale bescherming, en besloot deze adviezen op te volgen. Bovendien had verzoeker zeer veel schrik om door Duitsland terug naar Egypte gestuurd te worden.

Verzoeker vluchtte nadien verder naar Portugal, waar hij geen verzoek tot internationale bescherming indiende. Verzoeker was er namelijk van overtuigd dat zolang zijn visum geldig was dit automatisch zou leiden tot een negatieve beslissing.

- Problemen met politie in 2016

Omtrent de problemen die verzoeker in 2016 had met de verkeerspolitie te Gaza, wenst verzoeker het een en ander te verduidelijken. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de manier waarop verweerster het incident weergeeft. De gebeurtenissen hebben zich namelijk als volgt afgespeeld.

Verzoeker werd door de politie tegengehouden. Nadat hem gevraagd werd zijn identiteitskaart te tonen, werd deze door de politie ingehouden. Verzoeker vroeg zich af wat de reden hiertoe was en stelde deze vraag op een normale, rustige manier. Echter begon de politieagent meteen op verzoeker te roepen, waarna verzoeker terugriep dat hij zijn identiteitskaart terug wou.

De politieagent probeerde vervolgens om verzoeker mee te nemen, waar verzoeker zich uiteraard tegen verzette. Op dat ogenblik trof verzoeker een hele reeks agenten bij hem aan.

Gezien verzoeker, door het stellen van een simpele vraag, op dergelijke manier behandeld werd, heeft hij een zeer sterk vermoeden dat er een link bestaat tussen deze feiten en zijn eerdere uitingen over zijn atheïsme.

- Mishandelingen familie omwille van facebookberichten

Verzoeker plaatste naar aanleiding van de 'Great Marches of Return' enkele kritische berichten op facebook. Screenshots van deze berichten werden door verzoeker voorgelegd tijdens zijn tweede persoonlijke onderhoud. Naar aanleiding hiervan werd verzoekers vader opgepakt en mishandeld. De vader van verzoeker werd bovendien in mei 2019 nogmaals ondervraagd. Ditmaal werden er meerdere vragen gesteld over de activiteiten van verzoeker. Op het moment van het persoonlijk onderhoud was verzoeker hier niet van op de hoogte. Zijn familie had dit voor hem verzwegen om hem te 'beschermen' en rust te geven.

Volgens verweerster gaat dit om een blote bewering, omdat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat de foltering plaatsvond naar aanleiding van de berichten van verzoeker. Verzoeker wenst hieromtrent te benadrukken dat er inderdaad op dat moment vele arrestaties plaatsvonden. Echter had iedereen die gearresteerd werd iets te maken met deze protesten, met uitzondering van de vader van verzoeker. Hierdoor is er opnieuw een duidelijke link tussen verzoeker die kritische gedachten uit en zijn familie die hiervoor gestraft werd.

Verzoeker heeft wel degelijk coherente verklaringen afgelegd omtrent zijn verschillende problemen en zijn vrees tot vervolging door de Palestijnse autoriteiten. Hij heeft dit bovendien ondersteund met de nodige documenten. Aan hem dient bijgevolg het voordeel van de twijfel toegekend te worden overeenkomstig artikel 48/6 Vw."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker licht daarbij toe dat het voor hem praktisch onmogelijk is om nog naar Gaza terug te keren en dat er daarnaast sprake is van een voortdurende toestand van geweld in Gaza wat leidt tot systematische schendingen van fundamentele mensenrechten. Er is volgens verzoeker een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid en een onmenselijke en vernederende behandeling ten aanzien van de burgers van Gaza. UNRWA kan bijgevolg onmogelijk de levensomstandigheden bieden die stroken met de opdracht waarmee dit agentschap is belast.

Verzoeker meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de actuele financiële problemen van UNRWA. Hij wijst erop dat de regering Trump in 2018 besloot haar financiële steun aan UNRWA op te schorten. Aangezien de Verenigde Staten in 2017 nog de grootste geldschieter van de organisatie waren, met een steun van maar liefst 364 miljoen US Dollars, had deze beslissing vanzelfsprekend een gigantische impact op de steun aan UNRWA.

Ook in 2019 kampt UNRWA met de gevolgen van deze beslissing van de Amerikaanse autoriteiten: er is een gigantisch bedrag nodig om de financiële put te vullen. Deze financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd hebben vanzelfsprekend een invloed op de verleende bijstand. Dit wordt door NANSSEN bevestigd in hun recentste nota. De budgettaire deficiëntie leidt ertoe dat de huidige situatie in de Gazastrook door NANSSEN als menonwaardig wordt beschouwd. 56 procent van de Gazaanse bevolking leeft onder de armoedegrens, er zijn regelmatige stroomonderbrekingen, er is amper toegang tot drinkbaar water en de gezondheidszorg kampt met chronische tekorten aan medicijnen en medisch materiaal. Een tekort aan voedsel lijkt bijgevolg imminent.

Verzoeker benadrukt dat UNRWA hem geen bescherming kan bieden. Het klopt dat hij voedselhulp ontving in Palestina, maar het is voor UNRWA niet mogelijk om de mensen fysiek te beschermen. Een bewijs hiervan is het feit dat verzoeker reeds werd gearresteerd, maar dat UNRWA niets voor hem kon doen. Hieromtrent wenst verzoeker een attest van UNRWA neer te leggen, waarin dit wordt bevestigd. Verzoekers vader verkreeg dit document in Palestina.

Bovendien verscheen er recent een zeer kritisch rapport over de bedrijfscultuur van de organisatie. Omwille hiervan schortten verschillende landen hun steun aan UNRWA op, waaronder België. Ons land besloot een geplande bijdrage, goed voor 5,35 miljoen euro, voorlopig in te houden. Dit alles leidt ertoe dat er wel degelijk voldoende redenen zijn om te besluiten dat UNRWA verzoeker onmogelijk voldoende bescherming kan bieden.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag, van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel. Hij licht toe dat er ook moet worden gekeken naar de actuele veiligheidssituatie in Gaza. Op 30 maart 2018 begonnen de protesten in het kader van de 'Great March of Return', die elke vrijdag plaatsvonden. Veertig- tot vijftigduizend Palestijnen verzamelden in de buurt van de grens met Israël om het einde van de Israëlische blokkade en het recht op terugkeer van vluchtelingen te eisen. Hoewel deze beweging spontaan ontstond en aanvankelijk apolitiek was, begon Hamas de protesten al snel te coördineren. De situatie escaleerde en de Israëlische autoriteiten probeerden de manifestaties met geweld te onderdrukken. Dit resulteerde in heel wat slachtoffers. Onder de Palestijnen werden 195 mensen gedood en er vielen 29.000 gewonden, waaronder heel wat kinderen. In de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Situation sécuritaire en mars 2019"* van 1 april 2019 wordt bevestigd dat het geweld opnieuw *"opflikkert"*. De volatiele toestand in Gaza wordt eveneens bevestigd in andere objectieve informatiebronnen. Gelet op de zorgwekkende en onzekere veiligheidssituatie in Gaza en de onduidelijkheid die er momenteel heerst over het toekomstige Israëlische beleid dient de situatie in Gaza op de voet te worden gevolgd. Het verleden heeft reeds aangetoond dat een staakt-het-vuren weinig soelaas brengt. Verzoeker herinnert er aan dat de Raad bovendien meermaals oordeelde dat er sprake is van een aanhoudende strijd tussen Israël en Hamas die de veiligheid van alle burgers bedreigt (RvV 8 april 2019, nr. 219 546 en CCE 6 mei 2019, nr. 220 747).

Verzoeker besluit dat hij zich als Palestijn in Gaza bevindt in een situatie van ernstige onveiligheid. Hierdoor wordt verzoeker verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, waardoor het voor UNRWA onmogelijk is hem levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Verzoeker dient van rechtswege te worden erkend als vluchteling, in toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker citeert hierbij uitgebreid uit volgende stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt:

- stuk 3: UNHCR, *"Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection"*, mei 2013;
- stuk 4: The Guardian, *"US confirms end to funding for UN Palestinian refugees"*, 31 augustus 2018;
- stuk 5: Al Jazeera, *"Wishing away Palestinian refugees: End of US' UNRWA aid explained"*, 2 september 2018;
- stuk 6: United Nations, *"UNRWA Launches 2019 Emergency Appeals and Budget Requirement of US \$1.2 Billion – Press Release"*, 29 januari 2019;
- stuk 7: UNRWA, *"More than one million people in Gaza – half of the population of the territory – may not have enough food by June"*, 13 mei 2019;
- stuk 8: UNRWA, *"Gaza's 'Great March of Return', one year on"*, 28 maart 2019;
- stuk 9: UN Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East, *Occupied Palestinian territory Emergency Appeal 2019*, 29 januari 2019;
- stuk 10: The Times of Israel, *After fresh Gaza violence, army said pushing for 'serious military campaign'*, 14 juni 2019;
- stuk 11: NANSEN, *"Palestijnse vluchtelingen van Gaza - Toepassing artikel 1D Vluchtelingenverdrag"*, 5 april 2019;
- stuk 12: medisch document van de heer Koen Roelandts, dokter van verzoeker;
- stuk 13: VRT NWS, *"Zorgwekkend rapport over wanbeheer in VN-organisatie voor Palestijnse vluchtelingen, België schorst hulp op"*, 1 augustus 2019;
- stuk 14: Asharq Al-Awsat, *Israel Strikes Hamas in Gaza, Calling Attack Response to Rocket Fire*, 13 juni 2019;
- stuk 15: Human Rights Watch, *Gaza: Unlawful Attacks in May Fighting*, 12 juni 2019;
- stuk 16: Al Jazeera, *No hope for peace between Palestinians, Israel in 'near future'*, 9 september 2019;
- stuk 17: attest van UNRWA van 24 oktober 2019.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 8 oktober 2020 en 12 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt.

Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 6 maart 2020;
- COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 21 augustus 2020;
- COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020;
- COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 5 oktober 2020.

3.2. Verzoeker maakt op 20 november 2019 en 12 oktober 2020 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's over waarbij hij de volgende bijkomende stukken voegt:

- stuk 18: verklaring van mevrouw A.A.;
- stuk 19: brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Nationale Veiligheid aan de grenspolitie van 15 september 2015;
- stuk 20: proces-verbaal opgesteld ten gevolge van de klacht van verzoekers vader;
- stuk 21: brief van Fatah;
- stuk 22: bevel van arrestatie gericht aan de vader van verzoeker;
- stuk 23: The New York Times, Coronavirus Spares Gaza, but Travel Restrictions Do Not, 8 augustus 2020;
- stuk 24: Aljazeera, Coronavirus: Doctor warns of 'incoming disaster' in Gaza, 26 maart 2020;
- stuk 25: NOS, Gazastrook vreest fatale corona-uitbraak: 'Hoe lang houden we dit vol?', 18 april 2020;
- stuk 26: The Palestine Chronicle, Israel Halts Coronavirus Tests in Gaza, 23 april 2020;
- stuk 27: De Morgen, 24 februari 2020;
- stuk 28: De Volkskrant, Solidariteit gevraagd voor het bestrijden van corona in arme landen met gebrekkige medische zorg, 23 maart 2020;
- stuk 29: The Palestine Chronicle, Israeli Forces Demolish Emergency Coronavirus Clinic for Palestinians, 18 maart 2020;
- stuk 30: Foreign Policy, Palestinians Brace for an Outbreak in One of the World's Most Densely Populated Territories, 26 maart 2020;
- stuk 31: UN News, With Gaza violence 'escalating as we speak', UN envoy calls for 'immediate stop', 24 februari 2020;
- stuk 32: Arab News, Incendiary balloons, gunshots fuel Gaza border tension, 10 augustus 2020;
- stuk 33: Israel CNN, Gaza in tijden van Corona - Gaza in time of Corona, 17 april 2020;
- stuk 34: arrest rechtbank Amsterdam van 28 augustus 2020;
- stuk 35: WHO Coronavirus disease 2019 (COVID-19) Situation Report 46, 1 October 2020;
- stuk 36: The Guardian, Gaza enters Covid lockdown as First Community Cases Emerge, 25 augustus 2020;
- stuk 37: Al Jazeera, Gaza lockdown eased as economy crumbles amid pandemic, 17 september 2020;
- stuk 38: U.S. News, In Crowded Gaza, Public Embraces Mask-Wearing to Fight COVID-19, 1 oktober 2020;
- stuk 39 : Buitenlandse Zaken reisadvies, 8 oktober 2020;
- stuk 40: UN News, With Gaza violence 'escalating as we speak', UN envoy calls for 'immediate stop', 24 februari 2020;
- stuk 41: Haaretz, Gaza Officials Warn That Coronavirus Crisis Threatens to Spiral Out of Control, 30 augustus 2020;
- stuk 42 The Palestine Chronicle, Harsh September: Detailed Infographie on the COVID-19 Surge in Palestine, 1 oktober 2020;
- stuk 43: Israel CNN, Gaza in tijden van Corona - Gaza in time of Corona, 17 april 2020.

4. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Dit artikel vormt een omzetting van artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), dat op zijn beurt verwijst naar artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.

Artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Dat verzoeker een afstammeling is van een zogenaamde Palestina vluchteling 1948 en in die hoedanigheid werd geregistreerd bij de *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er onlangs de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De kernvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ook nu nog op verzoeker van toepassing is. Richtinggevend hierbij is de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat artikel 1D, eerste lid van het Vluchtelingenverdrag niet kan worden uitgelegd in die zin dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig heeft verlaten, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49).

In beginsel is dus de uitsluitingsgrond uit artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag op verzoeker van toepassing, ook al heeft hij het UNRWA-mandaatgebied, in casu Gaza, verlaten.

Verzoeker kan enkel aanspraak maken op de vluchtelingenstatus wanneer de door UNRWA verleende bijstand *“om welke reden ook”* is opgehouden. In dit verband preciseert het Hof van Justitie dat de door UNRWA verleende bijstand slechts in twee situaties wordt beschouwd als opgehouden.

Ten eerste wanneer het agentschap wordt opgeheven, of wanneer het in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen.

Ten tweede wanneer het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij is gedwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten en op deze wijze wordt verhinderd de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Dit laatste is volgens het Hof van Justitie het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, moet aldus elk van deze omstandigheden worden onderzocht.

Indien is vastgesteld dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden, dan moet de betrokkene van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij dient te worden uitgesloten om de redenen

vermeld in de artikelen 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *Ei Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

4.2. Beoordeling

4.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt het microfinancieringsdiensten aan en volgt het de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet en dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waarin het tegendeel kan worden vastgesteld.

Verzoeker benadrukt dat UNRWA hem niet fysiek kan beschermen. In het UNRWA-atteest van 24 oktober 2019, stuk 17 gevoegd bij het verzoekschrift, wordt gesteld dat UNRWA geen bescherming (‘security protection’) biedt aan individuele vluchtelingen in Gaza. De Raad benadrukt dat nergens uit de bewoordingen vervat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de *“andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen”* niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er op dat de uitdrukking *“bijstand of bescherming”* moet worden opgevat in de zin dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door *“een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties”* dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van het Vluchtelingenverdrag. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van het Vluchtelingenverdrag met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins kan worden bestempeld als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag ressorteren, blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: *“Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future.”* Ook al is UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestijnse vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East één van de in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag vervatte *“andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR”* is.

Verzoeker moet derhalve aantonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar wat volgt.

4.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's naar de financiële problemen waarmee UNRWA wordt geconfronteerd, hetgeen volgens hem een invloed heeft op de verleende bijstand.

Uit de COI Focus *“UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 20 december 2019 en 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA in 2018, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan dit agentschap met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Door deze financiële crisis keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Bijkomende toezeggingen en inspanningen die

verschillende staten hebben geleverd, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit werd gereduceerd naar 21 miljoen dollar.

Ook anno 2019 had UNRWA opnieuw met budgettaire tekorten te kampen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin werd bericht over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Op 6 november 2019 bleek uit de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties dat er geen sprake was van fraude of verduistering door de commissaris-generaal. Er kwamen echter wel beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christian Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten kondigden een bijdrage van 25 miljoen dollar aan, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 kondigde Qatar een nieuwe bijdrage van 20,7 miljoen dollar aan.

Op 31 januari 2020, vóór het uitbreken van de COVID-19-pandemie, lanceerde de waarnemend commissaris-generaal, Christian Saunders, een budgetoproep van minimum 1,4 miljard dollar om de essentiële diensten en bijstand door UNRWA voor het jaar 2020 te financieren.

Uit de COI focus van 21 augustus 2020 blijkt dat UNRWA zijn ergste financiële crisis sinds 70 jaar beleeft en niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, hetgeen een uitdaging vormt om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren. UNRWA worstelt om de nodige financiering te verkrijgen die nodig is om al zijn programma's te kunnen handhaven.

UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze geplande budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. In 2020 lanceerde UNRWA tevens zogenaamde "Covid-19 flash appeals" tijdens de periode maart-juli 2020 waarbij een bedrag van 93,4 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen.

Op 23 juni 2020 vond een buitengewone ministeriële conferentie plaats waarbij 75 staten en NGO's een bedrag van 130 miljoen dollar aan UNRWA beloofden, hoewel de conferentie bedoeld was om een financieringstekort van 400 miljoen dollar te overbruggen. Van deze 130 miljoen dollar wordt een 19,5 miljoen dollar gereserveerd voor het beantwoorden van de COVID-19 crisis.

Tot op heden heeft UNRWA financiering en toezeggingen ontvangen die de helft van het programma-budget kunnen dekken. Verder ontving UNRWA door middel van de 'flash appeals' 60% van de financiering die nodig is om COVID-19 crisis te beantwoorden. Het ontving echter veel minder financiering voor zijn noodbudget die wordt aangewend om de meest acute humanitaire noden in Syrië en Gaza te lenigen.

In juli 2020 zegde de Europese Unie 4 miljoen euro toe in het kader van de COVID-19 flash appeal. Oostenrijk ondertekende een meerjarenaakkoord voor de periode 2020-2022 met UNRWA voor een totaal van 5,7 miljoen euro dat bestemd is voor het UNRWA Health programme in de Palestijnse bezette gebieden. Frankrijk kende 6 miljoen euro toe, waarvan 5 miljoen is bestemd voor de kerntaken van UNRWA zoals onderwijs, gezondheid en armoedebestrijding in alle mandaatgebieden en 1 miljoen euro bestemd is voor de COVID-19 crisis in de Palestijnse bezette gebieden.

Als gevolg van de financiële crisis is de noodhulp die UNRWA levert in de Palestijnse bezette gebieden ernstig ondergefinancierd, waardoor het agentschap maatregelen heeft moeten nemen. Zo heeft de financiële crisis er reeds toe geleid dat leerkrachten geen contracten op lange termijn meer worden geboden maar dagcontracten. Als gevolg van de COVID-19 crisis en de financiële situatie werd het salaris van dagloners tijdelijk verlaagd en vielen er tevens ontslagen. Dit had een impact op een 100-tal personen, inclusief leerkrachten en schoonmaakpersoneel.

Wat Gaza specifiek betreft, levert UNRWA onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. De Raad herhaalt dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert. Heden tracht UNRWA zijn kernwerkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het *"Community Mental Health Programme (CMHP)"*, het *"Job Creation Programme"* en de *"transitional shelter cash assistance"*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse UNRWA-medewerkers hun job verloren of deeltijds aan de slag moesten. In 2019 kon UNRWA enkel een interruptie in de voedselhulp vermijden door uitzonderlijk voorschotten te nemen op zijn programmaproject en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. Als gevolg van het begrotingstekort is er verder een tijdelijke bevrozing op de instroom van personen die voldoen aan de criteria om 'cash assistance' van UNRWA te ontvangen. Heden dekt de beschikbare portefeuille voor 'cash assistance' slechts twee van de drie betalingsrondes voor 2020. In Gaza werden nieuwe kandidaten geaccepteerd tot februari 2020, toen een algemene bevrozing werd aangekondigd. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket met een waarde van 11-18 USD per persoon. UNRWA neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor zijn rekening en draagt bij tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegeneeskunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. De COVID-19-crisis heeft evenwel een grote impact op de economie en daardoor ook op de levensvatbaarheid van de microfinancieringsprogramma's van UNRWA die zelf-financierend zijn.

In zijn "Emergency Appeal" van 2020 verklaart UNRWA dat het voorrang zal blijven geven aan essentiële humanitaire dienstverlening. Voor Gaza omvat dit het verstrekken van voedselhulp aan 1 miljoen Palestijnse vluchtelingen, de creatie van tewerkstelling op korte termijn voor kwetsbare huishoudens, noodmaatregelen op het gebied van gezondheidszorg inclusief de ondersteuning van kwetsbare patiënten met nood aan secundaire of tertiaire gezondheidszorg en het leveren van geestelijke gezondheidszorg en psychosociale steun via UNRWA scholen en gezondheidscentra.

UNRWA blijft bijstand leveren ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19 crisis. Zoals in de COI Focus wordt aangehaald, hebben deze omstandigheden UNRWA genooddacht om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA niet in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten.

Dit alles neemt niet weg dat UNRWA heden nog steeds in staat is om in te staan voor de basisvoorzieningen in de Gazastrook op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, zoals het zelf ook verklaart op zijn website. UNRWA levert nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en is nog steeds in de mogelijkheid om zijn kernopdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

De inhoud van het UNRWA-atteest van 24 oktober 2019, met verwijzing naar *"Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return"* van UNHCR van februari 2018 en de vraag van UNHCR voor een moratorium op terugkeer, zoals uiteengezet in de UNHCR *"Position on Deportations to Gaza"* van februari 2015, toont het tegendeel niet aan. Hetzelfde kan worden besloten voor de overige stavingstukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en aanvullende nota's voegt.

Wat betreft de verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank van Amsterdam van 28 augustus 2020, herinnert de Raad eraan dat hij geenszins is gebonden door een vonnis of arrest, uitgesproken in een andere zaak door een buitenlandse rechtbank.

4.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

4.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld “*dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid 3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.*” (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het Hof van Justitie niet heeft gepreciseerd welke relevante factoren individueel moeten worden beoordeeld, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen worden genomen:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer;
- verzoekers vluchtmotieven;
- verzoekers socio-economische situatie;
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen.

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in zijn “*Note on UNHCR’s interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection*” een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens UNHCR de woorden “*om welke reden ook is opgehouden*” in artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening moet worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften, volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

4.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Voor wat betreft de terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Palestine. Retour dans la Bande de Gaza*” van 3 september 2020 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse

minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verwerven van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor het uitreiken van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker reeds beschikt over een Palestijns paspoort (zie AD CGVS, stuk 24, map met documenten) zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, hetgeen hij ook niet betwist.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Onder deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt mede bepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, waar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *"Situation sécuritaire dans le Sinai Nord"*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van beryumbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontsien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als 'Operatie Sinai 2018', die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, waarvan de bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien merkt de Raad op dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah sinds mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag) met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend is geopend sinds september 2014, toen deze werd afgesloten.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat deze sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook.

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Deze werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met COVID-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uren een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve coronatest voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder te worden opgemerkt dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Deze sluiting van de grenzen is strikt verbonden aan een uitzonderlijke gezondheidssituatie die volledig losstaat van enig politiek motief. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. Verzoeker brengt ook geen enkel bewijs aan dat hij op dit moment voor een lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Ten overvloede wordt nog benadrukt dat de COVID-19-pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Zo leest de Raad in de COI Focus *"Palestine. Retour dans la Bande de Gaza"* van 3 september 2020 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egyptair. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het hele jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa hadden verbleven behandelde, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's geen elementen bij om de voormelde analyse van de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, inclusief de veiligheidssituatie in de Sinaï, in een ander daglicht te plaatsen. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas of andere autoriteiten stond. Zoals zal blijken uit wat volgt, doen de door hem aangehaalde incidenten met Hamas immers niet besluiten tot een actuele en persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid.

Er kan dan ook redelijkerwijs van worden uitgegaan dat Hamas of andere autoriteiten verzoeker niet zullen viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofdte een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren.

4.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er moet evenwel ook rekening worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld worden vastgesteld. Zo was er in mei 2019 opnieuw sprake van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een drone die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn luchteenheid. Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vielen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag werden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richtte de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doodden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageerde onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte werd in de ochtend van 14 november 2019 een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, wat werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de "deal van de eeuw" door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, werd op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteerde op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen op posities van Hamas dicht bij het scheidingshek en op infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde "brandballonnen". Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die werden georganiseerd in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, onder wie 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten

escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve Maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als 'relatief hoog', hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer. De protesten werden toen evenwel niet hervat. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van de Grote Mars van de Terugkeer. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffers en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de COVID-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020 relatief gespaard gebleven van geweld.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 18 september 2020 in de Gazastrook 54 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict. In de periode van 1 januari tot 19 augustus 2020 zijn in Gaza vijf Palestijnse burgers omgekomen in het kader van dit conflict. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (onder wie 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd doodgeschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden doodgeschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het

internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan worden geconcludeerd, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die van aard is afbreuk te doen aan bovenstaande analyse. Door zonder meer te verwijzen naar en te citeren uit landeninformatie over Gaza, die (groten)deels dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Gaza is gesteund, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Ook de verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad herhaalt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen moet worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag

4.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

A. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

De Raad benadrukt vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestijnse vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijns conflict dat heeft geleid tot de oprichting van UNRWA. Palestijnse vluchtelingen kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de Palestijnse vluchtelingen prioritair te helpen, rechtvaardigt. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich moet worden bestempeld als *“een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”*, ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en de aard van de bijstand die dit agentschap biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw wordt verlengd. Om dezelfde reden behouden Palestijnse vluchtelingen hun hoedanigheid want enkel in die hoedanigheid kunnen zij een beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het CGVS en de Raad betwisten noch ontkennen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, *“Operatie Beschermde Rand”* in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt evenwel dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, maar dat niet elke persoon in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat elke persoon die in de Gazastrook woont in preciaire omstandigheden leeft of dat alle inwoners

van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

Het criterium “*persoonlijk situatie van ernstige onveiligheid*” in het El Kott-arrest van het Hof van Justitie vereist een mate van ernst en individualisering naar analogie met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), aangehaald in de bestreden beslissing, die erkent dat humanitaire of socio-economische omstandigheden slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als een onmenselijke of vernederende behandeling die een schending vormt van artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest El Kott van het Hof van Justitie moet aldus individueel worden aangetoond. Verzoeker kan zich dan ook niet beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. Opdat zijn socio-economische situatie als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid geldt, moet verzoeker tevens aantonen dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn persoonlijke socio-economische situatie zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Er geldt hierbij een hoge drempel alvorens dit verdragsartikel geschonden kan worden geacht. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze drempel slechts wordt bereikt wanneer verzoekers persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting en tevens blijkt dat het voor UNRWA onmogelijk is om verzoeker levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het agentschap is belast.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer Tarek sinds 2007 in de Verenigde Arabische Emiraten woont. Hij werkt er als burgerlijk ingenieur (CGVS I p.9). Uw broer slaagt er in de familie in Gaza financieel te steunen. Zo blijkt dat hij voor uw broer [W.] een appartement gekocht had in Gaza en hij de vliegtuigtickets van de familie betaalde als die bij hem op vakantie wilde komen (CGVS II p.7). Ook u kon rekenen op de financiële steun van uw broer. U volgde uw studies aan een privé-universiteit in Gaza. U diende er per uur 27 dollar te betalen. Uw broer [T.] sponsorde uw studiekosten (CGVS I p.12). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u vooraleer u naar België kwam, u zes maanden in Portugal verbleef. U deed niets in die periode. U dacht een beetje na in afwachting dat uw Schengen visum verstreek en leefde op kosten van uw familie (CGVS II p.11). Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat jullie gezin financieel voldoende marge had om in hun levensonderhoud te voorzien. Voorts blijkt dat uw ouders over een appartement in een flatgebouw beschikken. Het appartement wordt slechts door drie personen bewoond. Elke appartement van het flatgebouw wordt bewoond door een deel van de familie. Het appartement zelf bestaat uit een entree kamer, een woonkamer, een gastenkamer en vier slaapkamers. Het gebouw liep geen noemenswaardige schade op tijdens het conflict van 2014. Voorts zijn de basis nutvoorzieningen aanwezig (CGVS II p.7, p.8). U kan bij terugkeer naar Gaza zonder enig probleem op onderdak rekenen.”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij zal belanden in een situatie van extreme armoede waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift deze concrete motieven geheel ongemoeid. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat er in zijn hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe hebben geleid dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar daar zou kunnen terugkeren.

Door verder louter te verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA, brengt verzoeker evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar daar persoonlijk een bijzonder risico loopt op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Gaza en de gevolgen van de Israëlische blokkade in deze. Hij stelt dat deze crisis een grote impact heeft op de toegang tot het gezondheidssysteem alsmede de algemene levensomstandigheden waardoor hij in geval van terugkeer naar Gaza in die omstandigheden een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoeker blijft echter in gebreke dit risico in zijn hoofd

concreet aannemelijk te maken. De informatie die verzoeker in dit verband bijbrengt met betrekking tot de gevolgen van de coronapandemie voor de humanitaire en gezondheidssituatie in Gaza is immers algemeen van aard en heeft geen betrekking op zijn persoonlijke situatie. Verzoeker toont niet aan dat hij persoonlijk het risico loopt om in Gaza terecht te komen in erbarmelijke levensomstandigheden als gevolg van de gezondheidscrisis. Verzoeker toont evenmin aan dat hij – in de hypothese dat hij in Gaza besmet zou raken met het coronavirus – geen toegang zou hebben tot adequate gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ zou worden onderworpen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook heeft verlaten of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat hij in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 van het EVRM.

B. Verzoekers vluchtmotieven

B.1. Verzoeker verklaart zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid te bevinden omwille van het uiten van zijn mening, een eerste keer in het kader van een workshop, een tweede keer op facebook.

B. 2. In het bijzonder verklaart verzoeker in het jaar 2014-2015 te hebben deelgenomen aan een cursus georganiseerd door een organisatie ‘Save Youth Future’ (hierna: SYF) waar hij zijn mening zou hebben geventileerd en waarover vervolgens een artikel in de krant zou zijn verschenen. Naar aanleiding hiervan zou verzoeker zijn opgepakt door de politie en zijn vastgehouden en mishandeld.

Na lezing van het administratief dossier, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van het uiten van zijn mening tijdens een workshop van SYF persoonlijk werd geïdende en daadwerkelijke problemen heeft ondervonden.

Zo stelt de commissaris-generaal vooreerst terecht vast:

“In eerste instantie kan er opgemerkt worden dat uw naam niet vermeld werd in het artikel (CGVS I p.7). U verklaarde zelf dat al de namen anoniem gehouden werden (CGVS I p.13). Er werd voorts slechts in algemene termen over de inhoud van de workshop gesproken, zo zegt u (CGVS I p.7). Er is niets in het artikel dat kan aantonen dat u gezegd heeft, wat u beweert gezegd te hebben. U geconfronteerd met deze bedenking, gaf u aan dat u had aangetoond dat u in de workshop aanwezig was (CGVS I p.14). Dat dit niet kan volstaan om aannemelijk te maken dat u omwille van uw kritische uitlatingen ten aanzien van de godsdienst werd geïdende en zodoende in persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid kwam, hoeft geen betoog. Naar aanleiding van het artikel werden er een aantal onlinereacties geplaatst. U kende de mensen die hierop reageerden niet. Ook dit keer werd u nergens in de commentaren persoonlijk geïdende. U heeft zelf ook geen enkel reactie gepost, daar u uw anonimiteit wilde bewaren (CGVS I p.14). U kan aldus niet aannemelijk maken dat u omwille van uw reacties tijdens de workshop en het artikel dat naar aanleiding ervan verscheen persoonlijk geïdende werd.”

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat het niet meer dan normaal is dat in geen enkele Palestijnse krant namen worden vermeld en dit uit angst voor represailles. Dit betoog strookt echter niet met verzoekers verklaringen dat het betrokken krantenartikel werd geschreven door M.E.B., een journalist die niet was uitgenodigd op de workshop maar daar toch wist te infiltreren, die verzoeker tijdens een discussie probeerde en confronteerde met zijn uitspraken, die een oom heeft die een leider is van de jihad el islami en die gelijkaardige ideeën met zijn oom deelt (AD CGVS, stuk 19, gehoorverslag I, p. 6-7). De Raad ziet dan ook niet in waarom deze journalist bang zou zijn voor represailles tegen verzoeker aangezien het juist diens bedoeling was om wat in de workshop werd gezegd aan de kaak te stellen.

Verzoeker stelt nog dat mensen bij het lezen van het krantenartikel vol afschuw reageerden op de meningen die hij zou hebben geuit tijdens de discussie en hij leidt hieruit af dat hij dus zonder twijfel ‘persoonlijk geïdende’ werd. Hij gaat echter geheel voorbij aan het gegeven dat zijn naam nergens wordt vermeld, zodat deze bewering enige feitelijk grondslag mist. Verzoeker kan de terecht bevindingen van de commissaris-generaal, met name dat hij niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk werd geïdende omwille van zijn reacties tijdens de workshop en het artikel dat naar aanleiding daarvan verscheen, dan ook niet weerleggen.

Verzoeker voegt middels een aanvullende nota een brief die werd opgesteld door mevrouw A.A., een gekende Palestijnse journaliste en auteur (stuk 18). Zij verklaart in de brief dat zij in 2015 een “eendaagse training” volgde, dat verzoeker daarbij aanwezig was en “heel intellectueel en dapper was”.

Zij vertelt dat na het einde van haar workshop en in de volgende dagen een jonge man die dicht bij de islamitische beweging staat, naar de training kwam zonder toestemming, dat deze man een discussie heeft bijgewoond over de profeet Mohammed en de rechtvaardige kaliefen waarbij verzoeker betrokken was en dat hij op 1 mei 2015 daarover heeft gepubliceerd in de krant waarbij hij verwees naar verzoeker en de trainer zonder hun namen te vermelden. Zij verklaart te hebben vernomen dat de veiligheidsdiensten op de hoogte waren van de naam van de student en de leraar die hebben gesproken over religie en de correctheid van wat de profeet Mohammed heeft gezegd en dat er bedreigingen waren. Zij stelt dat ze later heeft vernomen dat de veiligheidsdienst op de hoogte was van de namen van de student en de leraar die gesproken heeft, *“dat hij werd bedreigd van het afsluiten van de instelling en ook de leraar werd bedreigd”*. Verder vertelt ze dat verzoeker een heel moeilijke tijd heeft gehad, zijn huis niet meer heeft verlaten, onder druk werd gezet door zijn familie omwille van zijn gedachten waardoor hij wordt gezien als atheïst en wordt vervolgd en bedreigd in Gaza. Hij zou in eenzaamheid hebben geleefd tot hij is vertrokken. Verzoeker betoogt in de aanvullende nota dat deze brief aldus op het eerste gezicht zijn verklaringen lijkt te ondersteunen.

De Raad merkt op dat op zich niet wordt betwist dat verzoeker een cursus van SYF heeft gevolgd, wel dat hij omwille van het uiten van zijn mening tijdens een workshop van SYF persoonlijk werd gevisieerd en daadwerkelijke problemen heeft ondervonden. De brief vormt in casu geen bewijskrachtig element dat iets anders aannemelijk maakt.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de identiteit van de auteur niet vaststaat. Verzoeker legt slechts een kopie van de brief voor waardoor de authenticiteit ervan niet kan worden bevestigd en er enkel relatieve bewijswaarde aan kan worden gehecht. De brief bevat weliswaar een handtekening maar verzoeker voegt geen ander officieel stuk toe waarmee de handtekening van de auteur kan worden vergeleken. Bijgevolg staat niet vast dat deze brief daadwerkelijk door mevrouw A.A. werd geschreven. Gevraagd hoe verzoeker deze brief heeft verkregen en waarom nu pas, stelt hij een e-mail te hebben verzonden en er verder niet eerder aan te hebben gedacht. Dit is een weinig ernstig betoog voor een verzoeker die beweert een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Verder stelt mevrouw A.A. in de brief dat zij aanwezig was op een *“eendaagse training”* maar blijkt niet dat zij aanwezig was tijdens de discussie die zich *“in de volgende dagen”* tussen verzoeker, M.E.B. en de trainer zou hebben afgespeeld. Het is niet duidelijk hoe zij heeft vernomen wat er zich in de dagen na haar eendaagse training heeft afgespeeld noch is het duidelijk hoe zij heeft vernomen dat de veiligheidsdiensten op de hoogte waren van de namen van de personen betrokken bij deze discussie. Tevens kan uit de brief niet worden opgemaakt dat verzoeker na deze workshop persoonlijk werd gevisieerd omwille van het uiten van zijn mening aangezien mevrouw A.A. enkel stelt *“dat hij werd bedreigd van het afsluiten van de instelling en ook de leraar werd bedreigd”*, waaruit niet blijkt dat dit betrekking heeft op verzoeker, laat staan dat duidelijk is op welke bron mevrouw A.A. zich voor deze verklaring baseert. Deze brief kan hoogstens aannemelijk maken dat verzoeker aanwezig was op de training waar mevrouw A.A. klaarblijkelijk maar één dag aanwezig was en dat verzoeker tijdens die training intellectueel en heel dapper was door goede vragen te stellen over verboden thema's. Voor alle gebeurtenissen waarvan verzoeker beweert dat die daarna zouden zijn gebeurd, vormt deze brief geen bewijskrachtig element nu duidelijk blijkt dat mevrouw A.A. zelf niet persoonlijk betrokken was bij die gebeurtenissen en die enkel heeft vernomen. Waar mevrouw A.A. nog stelt dat verzoeker wordt vervolgd en bedreigd in Gaza, licht zij dit niet verder toe, zodat dit niet meer is dan een louter algemene bewering.

De commissaris-generaal merkt in verband met deze workshop overigens terecht nog het volgende op: *“U gevraagd of er nog andere participanten problemen ondervonden hadden naar aanleiding van de workshop antwoordde u bovendien ontkennend (CGVS I p.16). De organisatie beschikte nochtans over namenlijsten van de deelnemers van de cursus (CGVS I p.16). Het is dan ook niet moeilijk voor Hamas om de andere leden eveneens aan de tand te voelen en na te gaan wat er tijdens die opleiding allemaal verkondigd werd. U verklaarde dat de leden van het hoofdkwartier van de organisatie gedurende twee dagen niet meer mochten werken. Ze werden opgeroepen door het ministerie van binnenlandse zaken en ondervraagd door agenten van de interne veiligheidsdienst. Ze slaagden erin alles uit te leggen en konden hun bezigheden vervolgens verderzetten. U verkreeg zelfs nog een certificaat van de opleiding (CGVS I p.16). Uit voorgaande kan niet geconcludeerd worden dat u naar aanleiding van uw deelname aan de workshop en de zaken die u tijdens deze workshop zou gezegd hebben gevisieerd werd. Er kan immers verondersteld worden dat moest men dusdanig veel aanstoot genomen hebben aan wat er in de workshop verteld werd de organisatoren hun werk niet meer konden verderzetten, de cursus afgeschaft werd en er al zeker geen certificaten uitgereikt zouden worden.”*

Verzoekers betoog dat SYF een Duitse organisatie is en dat Hamas geen macht heeft binnen deze organisatie, neemt niet weg dat Hamas wel de macht heeft om de activiteiten van deze organisatie te

stoppen of te verbieden. In casu kon SYF volgens verzoekers verklaringen zijn activiteiten voortzetten zodat inderdaad niet aannemelijk wordt gemaakt dat Hamas dusdanig veel aanstoot zou hebben genomen aan wat zich tijdens workshop zou hebben afgespeeld.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege als volgt:

“Volgens uw verklaringen zou u een paar dagen nadat het artikel verschenen was, opgepakt zijn door de politie. Dit vond plaats op 2,3 of 4 mei 2015 (CGVS II p.12). U werd gedurende vier dagen vastgehouden, zo zegt u (CGVS II p.13). U werd ervan beschuldigd dat u jongeren aanzette om zich als atheïst te gedragen. Men verdacht u ervan om problemen te veroorzaken in dienst van iemand anders (CGVS II p.12). Er werd geen officiële klacht tegen u neergelegd (CGVS II p.13). Na vier dagen werd u de deur gewezen en vroeg men u om te vertrekken (CGVS II p.13). U heeft echter geen enkel begin van tastbaar bewijs om deze verklaringen mee te staven. Meer nog het is opmerkelijk dat men u die toch openlijk toegaf atheïst te zijn en van wie ze overtuigd waren dat hij onaanvaardbare uitspraken deed, toch zonder meer vrijlieten. U slaagt er aldus niet in aannemelijk te maken dat u in 2015 daadwerkelijk, om wat voor reden dan ook, werd opgepakt, vastgehouden en mishandeld door de politie.”

Verzoeker tracht deze bevindingen te weerleggen door een medisch attest (stuk 12) voor te leggen.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de fysieke en psychische gezondheid van een patiënt. Zo kan een arts, rekening houdend met zijn bevindingen, uitspraak doen over de fysieke oorzaak van de littekens. Hij kan deze onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan evenwel nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden of context schetsen waarbij de littekens en verwondingen werden opgelopen noch uitspraak doen over de redenen waarom verwondingen en littekens werden toegebracht. Een medisch attest volstaat op zich daarom niet om de aangehaalde vervolgingsfeiten en de daaruit volgende vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zulk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de betrokken verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

Het voorgelegde medisch attest werd in casu opgesteld door een huisarts die bij verzoeker verschillende littekens op zijn achterhoofd en in zijn aangezicht vaststelt. In het medisch attest wordt vervolgens zeer summier vermeld *“Dit zijn zeker mogelijke tekens van foltering”*, zonder dat daarbij verder uitleg wordt gegeven. Er blijkt niet op welke objectieve gegevens de arts zich baseert om tot dit besluit te komen. In het medisch attest wordt immers geen verduidelijking gegeven over de concrete oorzaak van deze littekens; er wordt enkel algemeen gesproken over *“foltering”*. De arts bevestigt verder nergens in het attest dat de vastgestelde littekens dermate overeenstemmen met verzoekers verklaringen over hoe hij deze littekens heeft opgelopen dat andere verwondingen moeten worden uitgesloten en geen andere oorzaken voor de vastgestelde littekens mogelijk zijn. De arts stelt immers louter dat het *“mogelijke”* tekens van foltering zijn. Verder wijst de Raad erop dat dit medisch attest zelf geen uitspraak doet noch kan doen over de precieze feitelijke omstandigheden en de context waarbij deze littekens werden opgelopen noch over de redenen waarom deze verwondingen en littekens werden toegebracht. Uit het medisch attest kan an sich geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen de opgelopen littekens en verwondingen en de door verzoeker aangehaalde omstandigheden van mishandeling door de politie.

Gelet op al deze elementen, oordeelt de Raad dat aan dit zeer summier medisch attest in casu slechts een zeer beperkt gewicht kan worden gegeven. Wanneer het zeer beperkt gewicht van dit medisch attest wordt gezien in samenhang met de verklaringen van verzoeker die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de vastgestelde littekens zouden zijn opgelopen in de door hem beschreven context van mishandeling door de politie omwille van het uiten van zijn mening in een workshop van SYF.

Verzoeker legt verder ook nog middels een aanvullende nota een kopie voor van een proces-verbaal dat werd opgesteld nadat zijn vader klacht indiende bij de Palestijnse politie nadat verzoeker in mei 2015 werd ontvoerd (stuk 20). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker doorheen zijn gehoren nooit heeft vermeld dat zijn vader een klacht zou hebben ingediend. Verder merkt de Raad op dat deze klacht op zich nog niet aannemelijk maakt dat verzoeker daadwerkelijk werd ontvoerd in 2015, nu deze klacht louter en alleen op basis van de verklaringen van verzoekers vader werd opgesteld. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verdere opvolging van deze klacht. Aldus blijkt niet dat de verklaringen van zijn vader inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bijgevolg kan aan de inhoud van dit document slechts objectieve bewijswaarde worden verleend voor zover het geloofwaardige verklaringen ondersteunt, hetgeen in casu niet het geval is.

Overigens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoekers beweerde problemen naar aanleiding van het artikel reeds plaatsvonden in 2015. Hoewel verzoeker aangaf dat dit de reden is waarom hij Gaza wilde verlaten (ibid., p. 7) is hij uiteindelijk pas in 2017 vertrokken. De vaststelling dat verzoeker na het voorval met de workshop en het verschijnen van het artikel nog twee jaar in Gaza heeft verbleven en er een zo goed als normaal leven kon leiden – hij studeerde immers verder en behaalde zijn diploma in 2017 – ondermijnt dan ook niet alleen de ernst van de door hem ingeroepen vrees, maar ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Waar verzoeker verklaarde dat de organisatie 'Save Youth Future' als verdacht wordt gezien door de overheid (AD CGVS, stuk 13, gehoorverslag II, p. 13), merkt de commissaris-generaal terecht op dat deze organisatie nog steeds bestaat en actief is. Mede hierdoor mag dan ook worden verwacht dat verzoeker overtuigende bewijzen zou moeten kunnen voorleggen indien hij daadwerkelijk werd gevisieerd omwille van activiteiten die verband houden met deze organisatie, quod non. Uit het feit dat deze organisatie nog steeds bestaat en actief is, blijkt eveneens dat het louter actief zijn voor deze organisatie op zich niet zou betekenen dat verzoeker nood zou hebben aan internationale bescherming.

Met betrekking tot verzoekers vertrek uit Gaza, uit de commissaris-generaal nog volgende terechte bevindingen:

"Voorts blijkt dat u een visum voor Spanje aangevraagd en verkregen had in september 2015. U verklaarde dat u de grens niet over mocht omdat u op een zwarte lijst stond (CGVS I p.8). Dit is echter een blote bewering die u niet kan staven. U slaagde er immers wel in om in 2017 de Gazastrook verlaten. Moest u daadwerkelijk op een zwarte lijst staan omwille van uw uittalingen tijdens de workshop kan er aangenomen worden dat u daar in 2017 nog steeds zou op staan."

Verzoeker legt middels een aanvullende nota een kopie voor van een brief van het Palestijnse agentschap voor nationale veiligheid dat is gedateerd op 15 september 2015 (stuk 19). Deze brief was gericht aan de grenspolitie en vermeldt duidelijk dat het voor verzoeker verboden was om Gaza via de grensovergang van Rafah te verlaten. Gelet op het feit dat het enkel een kopie betreft, kan hieraan enkel een relatieve bewijswaarde worden gehecht. Het is bovendien niet duidelijk hoe verzoeker aan dit document is geraakt, dat enkel voor de grenspolitie is bedoeld en niet aan hem persoonlijk is gericht. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij overal aan mensen hulp heeft gevraagd en dat hij via zijn broer en door het betalen van een som geld aan een foto van dit document is geraakt. Dit blijven echter vage en ongestaafde beweringen die geen duidelijk licht werpen op de herkomst van het document.

Wat er ook van zij, het blijft ongeloofwaardig dat verzoeker pas in 2017 zou hebben geweten dat er alsnog een mogelijkheid was om via tansik Gaza te verlaten. De commissaris-generaal motiveert dan ook terecht: *"Volgens uw verklaringen had u in 2017 uw reis via tansik kunnen regelen. U zou in het verleden niet van deze procedure op de hoogte geweest zijn (CGVS I p.8). Dit is merkwaardig en weinig geloofwaardig. Men kan aannemen dat Palestijnen uit Gaza op de hoogte zijn van deze gang van zaken en dat iemand die in 2015 beslist om het land te verlaten omdat hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou bevinden zich op zijn minst eerder gaat informeren over de mogelijkheden om het land te verlaten."* Verder stelt verzoeker nog dat hij Gaza niet eerder kon verlaten omdat hij te weinig geld had, maar dit is niet meer dan een loutere a posteriori bewering.

Met betrekking tot verzoekers aanvraag om internationale bescherming in Duitsland, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

"U zou uiteindelijk op 31 januari 2017 uit Gaza vertrokken zijn. U diende vervolgens een aanvraag om internationale bescherming in tijdens uw transit in Duitsland. U besloot echter om afstand te doen van uw verzoek. U was er naar eigen zeggen van overtuigd dat de Duitsers u terug naar Egypte zouden sturen. De Vluchtelingenconventie is een verdrag dat op basis van objectieve criteria bepaald of een verzoeker al dan niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Zowel België als Duitsland hebben dit verdrag geratificeerd en leven het na. Moest u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming en u er eindelijk in geslaagd zou zijn om uw land te verlaten mag worden verwacht dat u niet plots afstand doet van uw verzoek in Duitsland. U reisde vervolgens door naar Portugal. U heeft gedurende zes maanden in Portugal verbleven. U wachtte er simpelweg tot uw schengenvisum verlopen was en u uw reis naar België kon verderzetten (CGVS II p.11). U heeft nagelaten een verzoek voor internationale bescherming in te dienen in Portugal. Ook dit stemt allerminst overeen met het gedrag dat mag verwacht worden van iemand die daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook verder de geloofwaardigheid van uw verzoek."

Met het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane vaststellingen, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten.

Wat betreft het incident met de verkeerspolitie dat plaatsvond in 2016, kan verzoeker verder niet aannemelijk maken dat het gelinkt zou zijn aan hetgeen er in de workshop gebeurde, indien het al waarachtig zou zijn, zoals de commissaris-generaal terdege motiveert: *“U raakte in een woordenwisseling met een verkeersagent verwikkeld omdat het verkeer vast zat en u gehaast was. De agent was hier niet mee opgezet en vroeg u mee te gaan naar de cabine, hetgeen u weigerde. Dit werkte de man dusdanig op zijn zenuwen dat hij aan u begon te trekken. U verzette zich waardoor de andere agenten vermoedden dat u de agent aanviel. U werd uiteindelijk aangeklaagd voor het aanvalen van een politieagent (CGVS II p.15). Dat er geen duidelijke link bestaat tussen uw voorgehouden initieel probleem van 2015 en dit incident met de verkeerspolitie, hoeft geen betoog.”* Ook hier slaagt verzoeker er niet in concrete elementen of dwingende argumenten bij te brengen die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten, nu hij zich beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het zich niet akkoord verklaren met de voormelde motieven.

Verder oordeelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker geen concrete gevolgen ondervonden heeft in Gaza naar aanleiding van zijn atheïsme: *“U begon sinds 2014 te filosoferen over de zin en onzin van religie (CGVS I p.5). U leefde echter een normaal leven in Gaza en dacht er niet verder over na (CGVS I p.5). U zou wel problemen ondervonden hebben wanneer u uw mening uitte of er met mensen over praatte, zo claimt u. U illustreert dit met het voorbeeld van de workshop (CGVS I p.6). U kan echter niet aannemelijk maken, zoals supra beargumenteerd, dat u daadwerkelijk problemen ondervond omwille van het voorval op de workshop en het artikel.”* Verzoeker betoogt nu dat hij zich al die jaren na het voorval op de workshop en het artikel voordeed als een gelovig persoon, maar deze bewering strijdt met zijn eerdere verklaringen dat hij geïsoleerd zou zijn geraakt na het beweerde incident op de workshop en het krantenartikel, juist omdat zijn familie en vrienden zouden weten dat hij een atheïst is en daarom werd genegeerd (AD CGVS, stuk 13, gehoorverslag II, p. 16). Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker na het incident tijdens de workshop nog deelnam aan activiteiten van het Palestinian Centre for Human Rights in 2016 en van Aman (AD CGVS, stuk 24, map met documenten). Overigens is verzoeker niet eenduidig in zijn voorgehouden atheïsme. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor: *“Ik ben niet atheïst, maar ik geloof niet in een bepaald geloof.”* Alsook *“ik heb geen probleem met geloof maar geloven hebben wel problemen met mij en ik god geloof ik wel”*. Gevraagd hoe hij zich in Gaza manifesteerde als iemand die niet gelooft, stelde verzoeker dat hij zijn leven normaal heeft geleefd en verder niet over zulke zaken nadacht maar wel in discussie ging met verschillende mensen en *“dat was miserie”*. Gevraagd om dit nader te concretiseren kan verzoeker enkel het voorbeeld geven van de workshop bij SYF waar hij zijn mening zou hebben geuit, waarvan is vastgesteld dat hij niet aannemelijk kan maken dat hij daadwerkelijk problemen ondervond omwille van het uiten van zijn mening op deze workshop. Verzoeker geeft dan ook geen blijk van een openlijk en actief atheïsme, in zoverre hij al als atheïst kan worden gezien.

Verder brengt verzoeker middels een aanvullende nota nog een brief voor van Fatah, waar deze organisatie attesteert dat hij actief lid was van hun jeugdbeweging en dat hij omwille van zijn *“aanzienlijke activiteit in de jeugdbeweging”* wordt bedreigd door *“de nationale beveiliging en de geheime dienst die tot Hamasbeweging behoort”* (stuk 21). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker doorheen al zijn gehoren nooit melding heeft gemaakt van een lidmaatschap van de jeugdbeweging van Fatah. Nochtans werd verzoeker op de DVZ uitdrukkelijk gevraagd of hij in een organisatie actief was. Verzoeker verklaarde toen enkel lid te zijn geweest van de organisaties Aman en SYF. Dat verzoeker nu plots deze brief van Fatah voorlegt, die een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en waar zeer vaag en algemeen wordt gesteld dat hij een *“aanzienlijke activiteit in de jeugdbeweging”* ontwikkelde, komt dan ook heel ongeloofwaardig over. Van verzoeker mocht redelijkerwijs worden verwacht dat indien hij werd bedreigd door *“de nationale beveiliging en de geheime dienst die tot Hamasbeweging behoort”* omwille van aanzienlijke activiteiten bij de jeugdbeweging van Fatah, hij dit wel eerder had vermeld, quod non.

B.3. Ten slotte verklaart verzoeker dat hij ook problemen kent gelinkt aan facebookberichten die hij naar aanleiding van de demonstraties tegen Hamas zou hebben geplaatst en waardoor zijn vader zou zijn opgepakt en mishandeld.

De Raad treedt de commissaris-generaal evenwel bij in het standpunt dat verzoeker niet kan overtuigen dat dit daadwerkelijk heeft plaatsgevonden, zoals terdege blijkt uit volgende motieven:

“U legt ter staving van de detentie en mishandelingen van uw vader een medisch document en een aantal foto's neer. Op de foto's is een man te zien die een aantal verwondingen heeft opgelopen. Het is uit de foto onmogelijk op te maken of dit over uw vader gaat, wanneer deze verwondingen werden toegebracht of hoe hij aan deze verwondingen is gekomen. Het medisch attest is een doorgestuurde scan die op zich al weinig bewijswaarde heeft daar dit door eender wie en eender waar kan opgesteld worden. Voorts kan een arts enkel vaststellen welke verwondingen de patiënt heeft. Hij kan geen

uitspraken doen over de agressor, laat staan over de redenen waarom de verwondingen werden toegebracht. U had er zelf bovendien geen idee van wie uw vader had meegenomen. U bracht het met het online dreigement in verband. Dit is echter alweer een blote bewering die u niet kan hard maken (CGVS II p.4). Volgens uw verklaringen werd uw vader drie dagen vastgehouden. Hij werd gedurende zijn detentie niet ondervraagd. De agressors hebben aldus op geen enkele manier kenbaar gemaakt waarom uw vader meegenomen werd. Dit is weinig logisch. Men kan zich dan ook afvragen wat het nut van een dergelijke actie is. Er kan immers vanuit gegaan worden dat de agressoren op één of andere manier een boodschap wensen over te brengen met hun handelingen. U werd geconfronteerd met deze bedenking. U reageerde en verklaarde dat er in die periode duizenden mensen opgepakt werden en dat uw vader geen uitzondering was (CGVS II p.5). U kan aldus niet aannemelijk maken dat uw vader omwille van uw Facebookberichten ontvoerd of mishandeld werd. U verklaarde voorts dat uw familie na maart 2019 geen problemen meer ondervonden had. Verder blijkt dat uw Facebookberichten slechts een tweetal weken op het internet gestaan hebben. U kreeg hier zowel positieve als negatieve reacties op. U heeft ze na een tweetal weken allemaal verwijderd. Nadien heeft u geen berichten meer gekregen via Facebook (CGVS II p.5, p.6). U kan bijgevolg niet aannemelijk maken dat u bij terugkeer naar Gaza omwille van die Facebookberichten die slechts twee weken op uw Facebookpagina hebben gestaan, bij een terugkeer persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid zou terechtkomen. Terzijde dient er te worden opgemerkt dat u vreemd genoeg klaarblijkelijk besloot printscreens te maken van uw deze Facebookberichten voor het geval uw verzoek om internationale bescherming werd afgewezen. U had op die manier al een nieuw element paraat dat u in uw beroepsprocedure kon toevoegen, zo zegt u (CGVS II p.6). Het vermoeden wordt dan ook gewekt dat u die posts online zette om op die manier een nieuw element te creëren op basis waarvan u uw verzoek kon baseren.”

Met het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het volharden in het standpunt dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd, ondersteund met de nodige documenten, brengt verzoeker geen concrete elementen noch dwingende argumenten bij die voorgaande bevindingen weerleggen of ontkrachten.

Middels een aanvullende nota legt verzoeker een kopie voor van een bevel tot arrestatie van zijn vader van 7 mei 2019 (stuk 22). Dit bevel is gericht aan de directeur van het politiekantoor in El Sheikh Radwan en ook hier verklaart verzoeker dat hij dit document heeft verkregen via zijn broer en door het betalen van een som geld. Dit blijven echter vage en ongestaafe beweringen die geen duidelijk licht werpen op de herkomst van dit document. Wat er ook van zij, het arrestatiebevel vermeldt niet waarom de vader van verzoeker moet worden gearresteerd en heeft verder geen enkel verband met verzoeker zelf. Het is bovendien niet aannemelijk dat verzoeker niet op de hoogte was van dit arrestatiebevel van mei 2019 tijdens zijn laatste gehoor bij het CGVS op 27 augustus 2019. Verzoekers betoog ter terechtzitting dat zijn familie deze problemen heeft achtergehouden om hem te beschermen, overtuigt niet. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat, indien de aangehaalde problemen de waarheid betreffen, zijn familie ten volle de omvang en het belang beseft van verzoekers beschermingsverzoek en dat ze hem alles vertellen wat relevant kan zijn in het kader van dit verzoek.

B.4. De door verzoeker voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt:

“De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpen op de door aangehaalde asielmotieven. De overgrote meerderheid van uw documenten staft uw afkomst en uw verblijf in Gaza de jaren voor uw vertrek, als ook uw schools parcours en de verschillende opleidingen die u volgde. Het artikel en de Facebookberichten werden supra reeds besproken als ook de documenten in verband met uw vader.”

Het attest van UNRWA (stuk 17) verstrekt algemene informatie betreffende de bijstand die het agentschap verleent aan Palestijnse vluchtelingen in Gaza, hetgeen hierboven reeds werd besproken, doch heeft geen betrekking op verzoekers persoon of de persoonlijke feiten die hij aanvoert.

B.5. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en post factumbeweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven in concreto te weerleggen.

De aangehaalde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het relaas en zijn pertinent alsook correct. Deze bevindingen blijven gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad deze bevindingen op zich voldoende om in navolging van de commissaris-generaal te besluiten dat de persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten niet aantonen wegens de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid die voortvloeit uit de incoherenties en onaannemelijkheden.

In de mate dat verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan indien is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat in casu niet het geval is, gelet op de vastgestelde ongelooftwaardigheid van het vluchtrelaas.

Vermits aan het vluchtrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

C. Andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en ex nunc onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich bevindt in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid waardoor hij werd gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

4.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gaza-strook, en hij bovendien niet aantoonst dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus die, zoals de naam al doet vermoeden, “*subsidiar*” kan worden toegekend aan de vreemdeling die niet kan worden beschouwd als vluchteling. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds moet worden beschouwd als een Palestijnse vluchteling.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het Hof van Justitie in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES